

CASSANDRA CLARE

DISPOZITIVE INFERNALE

CARTEA A TREIA

Prințesa mecanică

Traducere din limba engleză și note de
OFELIA AL-GAREEB și SHAUKI AL-GAREEB

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Prolog

York, 1847

— MI-E TEAMĂ, SPUSE FETIȚA, CARE STĂTEA PE PAT. BUNICULE, POȚI să stai cu mine?

Aloysius Starkweather scoase un mârâit iritat când își trase un scaun lângă marginea patului și se așeză. Acel sunet era doar în parte adevărat. De fapt, era încântat de faptul că nepoata sa avea atât de multă încredere în el, că adesea el era singurul care o putea liniști. Pe fată nu o deranjase niciodată atitudinea lui morocănoasă, în pofida firii ei delicate.

— Adele, n-ai de ce să te temi, o liniști el. Ai să vezi.

Fetița îl privi cu ochii mari. În mod normal, ceremonia primei însemnări ar fi trebuit să se aibă loc într-una dintre marile încăperi ale Institutului din York, însă, ținând cont de starea precară a sănătății și a nervilor lui Adele, se luase hotărârea ca aceasta să se desfășoare în siguranța dormitorului ei. Fetița stătea la marginea patului, cu spatele foarte drept. Rochia ei roșie de ceremonie se asorta cu panglica ce îi ținea strâns părul blond și frumos. Ochii îi erau mari prin comparație cu chipul subțire și mâinile slabe. Era la fel de fragilă precum o ceșcuță de porțelan.

— Frații Tăcuți, spuse ea. Ce-o să-mi facă?

— Dă-mi mâna, spuse el, iar ea își ridică brațul drept cu încredere.

El îl întoarse și văzu pe sub piele traseul venelor de un albastru deschis.

— Ei își vor folosi stelele — știi ce e aia o stelă — pentru a desena o Pecete pe tine. De obicei se începe cu runa Previziunii, despre care ai învățat deja, dar, în cazul tău, vor începe cu o rună de Forță.

— Deoarece nu sunt foarte puternică.

— Pentru a-ți îmbunătăți constituția.

— Ca supa de vită, spuse Adele, strâmbând din nas.

Aloysius râse.

— Să sperăm că nu va fi atât de neplăcut. Ai să simți o mică înțepătură, dar trebuie să fii curajoasă și să nu plângi, întrucât vânătorii de umbre nu plâng de durere. Apoi înțepătura o să dispară, iar tu te vei simți mai bine și vei fi mult mai puternică. Pe urmă, ceremonia va lua sfârșit, iar noi vom merge jos, unde vom sărbători cu torturi glazurate.

Adele își pocni călcâiele.

— Și o petrecere!

— Da, o petrecere. Și cadouri.

Lovi cu degetul în buzunar, unde era ascuns un pachetel — o cutie mică, împachetă în hârtie albastră, elegantă, în care se afla un inel de familie.

— Am unul pentru tine chiar aici. Ai să-l primești când ceremonia Însemnării va lua sfârșit.

— Nu s-a mai dat niciodată o petrecere în cinstea mea.

— Ei bine, acum vei avea partea de una, întrucât devii vânător de umbre, spuse Aloysius. Știi de ce e important acest lucru, nu-i așa? Primele tale Peciți îți asigură statutul de nefilim, așa cum suntem eu și părinții tăi. Asta înseamnă că faci parte din Conclav. Că faci parte din familia noastră de războinici. O familie diferită și mai bună decât toate celelalte.

— Mai bună decât toate celelalte, repetă ea trăgănat, când ușa dormitorului se deschise și intrară doi Frați Tăcuți.

Aloysius văzu scânteia de frică din ochii nepoatei sale. Adele își trase brațul din strânsoarea lui, iar el se încruntă — nu îi plăcea să vadă frică în progenitura lui, deși nu putea nega faptul că Frații erau lugubri în tăcerea lor și în mișcările nepământene, lunecoase. Se mutară într-o parte a patului, când ușa se deschise din nou și intrară părinții lui Adele: tatăl ei, fiul lui Aloysius, în echipament stacojiu; soția lui, îmbrăcată într-o

rochie roșie, care arăta precum un clopot de la talie în jos, cu un colier auriu la gât, de care atârna o rună *enkeli*. Îi zâmbiră fetei, care le întoarse un zâmbet tremurat, chiar și atunci când Frații Tăcuți o înconjurară.

Adele Lucinda Starkweather. Era vocea primului Frate Tăcut — Fratele Cimon. *Ai ajuns la vârsta maturității. E timpul să capeți prima Pecete a Îngerului. Ești conștientă de onoarea care ți se oferă și vei face tot ce-ți stă în putință pentru a o merita?*

Adele încuviință din cap ascultătoare.

— Da.

Și accepți aceste Peceti ale Îngerului, care vor rămâne pe trupul tău pentru totdeauna, ca o aducere aminte a tuturor lucrurilor pe care i le datorezi Îngerului și a îndatoririi sacre față de această lume?

Dădu din nou din cap, ascultătoare. Aloysius era deosebit de mândru.

— Le accept, spuse ea.

Atunci, începem.

O stelă străluci în mâna albă, prelungă a Fratelui Tăcut. Acesta luă brațul tremurător al lui Adele și puse vârful stelei pe pielea ei, după care începu să deseneze.

Linii negre învârtite ieșeau din vârful stelei, iar Adele privea uimită cum simbolul Puterii căpăta formă pe pielea palidă a brațului ei, un model delicat de linii care se intersectau între ele, trecând peste venele ei, învăluindu-i mâna. Stătea încordată toată, cu dințișorii vârâți în buza superioară. Îi aruncă o privire lui Aloysius, iar el se înfioră când văzu ce se afla în ochii ei.

Durere. Era normal să simți o oarecare durere când primeai o Pecete, dar ceea ce văzu în ochii lui Adele era... agonie.

Aloysius se ridică brusc, dărâmand scaunul.

— Opriți-vă! strigă el, dar era prea târziu.

Runa fusese isprăvită. Fratele Tăcut se dădu înapoi, uitându-se lung. Pe stelă era sânge. Adele scâncea, însă nu uitase că bunicul o prevenise că nu trebuia să plângă — dar apoi, pielea ei sfâșiată și plină de sânge începu să se decojească de pe oase, înnegrindu-se și arzând sub rună de parcă ar fi fost o flacăra, iar ea nu putu decât să-și lase capul pe spate și să țipe fără încetare...

Londra, 1873

— Will? Charlotte Fairchild împinse încet ușa sălii de antrenament de la Institut. Will, ești acolo?

Un geamăt înăbușit fu singurul răspuns. Ușa se deschise larg, scoțând la iveală o încăpere mare, cu tavan înalt. Charlotte se antrenase acolo de când era mică și știa fiecare deformare din podea, ținta antică vopsită pe peretele de nord, ferestrele cu rame pătrate atât de vechi, încât erau mai groase jos și mai subțiri sus. În centrul încăperii stătea Will Herondale, cu un cuțit în mâna dreaptă.

Își întoarse capul pentru a se uita la Charlotte, iar ea se gândi, nu pentru prima oară, că era un copil ciudat — cu toate că la doisprezece ani de-abia îi mai puteai spune copil. Era un băiat foarte drăguț, cu păr des și negru, ușor buclat acolo unde îi atingeau gulerul — umed acum din pricina sudorii și lipit de frunte. Când ajunsese pentru prima oară la Institut, pielea îi era bronzată de soarele și de aerul de la țară, însă cele șase luni petrecute în oraș alungaseră culoarea, făcând ca îmbujorarea de pe pomeți să îi iasă în evidență. Ochiul îi erau de un albastru neobișnuit de luminos. Într-o bună zi avea să fie un bărbat chipeș, dacă putea face ceva în legătură cu încruntarea care îi strâmba permanent trăsăturile.

— Ce vrei, Charlotte? se răsti el.

Încă vorbea cu un ușor accent galez, o tărăgănare a vocalelor care ar fi fost încântătoare, dacă tonul lui nu ar fi fost atât de aspru. Se șterse cu mâneca pe frunte când ea făcu un pas pe ușă, după care se opri.

— Te caut de câteva ore, spuse ea cu o oarecare severitate, cu toate că acel ton dur nu avu niciun efect asupra lui Will.

De fapt, când Will avea toane, nu prea exista vreun lucru care să aibă efect asupra lui, iar el avea mereu toane.

— Nu-ți aduci aminte ce ți-am spus ieri? Că astăzi sosește un nou băiat la Institut?

— Știu asta.

Will azvârli cuțitul. Acesta se înfipse chiar lângă cercul de pe țintă, mărindu-i încruntarea.

— Doar că nu-mi pasă, adăugă el.

Băiatul din spatele lui Charlotte scoase un sunet înăbuşit. Un hohot de râs, gândi ea, dar el oare chiar râdea? Fusesse avertizată că băiatul care venea de la Institutul din Shanghai nu stătea bine cu sănătatea, însă tot fusesse surprinsă atunci când el coborâse din trăsură, palid şi legănându-se precum o frunză în vânt, cu părul negru şi ondulat înspicat cu fire argintii, ca cel al unui bărbat de optzeci ani, nu al unui băiat de doisprezece ani. Avea ochii mari, negri-argintii, ciudat de frumoşi, dar tulburători pe un chip atât de delicat.

— Will, ar *trebui* să fii politician, spuse ea acum, după care îl trase pe băiatul din spatele ei şi îl împinse în sală. Nu-l băga în seamă pe Will; are toane. Will Herondale, ți-l prezint pe James Carstairs, de la Institutul din Shanghai.

— Jem, spuse băiatul. Toată lumea îmi spune Jem.

Mai făcu un pas în sală, studiindu-l cu o curiozitate prietenoasă pe Will. În vocea lui nu se simţea nicio urmă de accent, spre surprinderea lui Charlotte, însă ea îşi aminti că tatăl lui era — fusesse — englez.

— Şi tu poţi să-mi spui așa, adăugă el.

— Ei bine, dacă toată lumea ți spune așa, nu prea îmi faci o favoare, nu-i așa?

Tonul lui Will era acid; pentru un băiat atât de tânăr, era extrem de dezagreabil.

— Cred c-ai să-ți dai seama, James Carstairs, că dacă ți vezi de ale tale şi mă laşi în pace, va fi foarte bine pentru amândoi.

Charlotte oftă în sinea ei. Sperase din tot sufletul că acest băiat, de aceeaşi vârstă cu Will, avea să se dovedească instrumentul care să-l dezarmeze pe Will de furia şi răutatea lui, dar se vedea că Will spusese adevărul atunci când o înştiinţase că nu îi păsa dacă un alt vânător de umbre venea la Institut. Nu voia prieteni, nu avea nevoie de ei. Charlotte îi aruncă o privire lui Jem, aşteptându-se să-l vadă clipind surprins sau rănit, însă el pur şi simplu zâmbea ușor, ca şi când Will era un pisoi care încercase să-l muşte.

— Nu m-am mai antrenat de când am plecat din Shanghai, spuse el. Mi-ar prinde bine un partener — cineva cu care să mă antrenez.

— Și mie, spuse Will. Dar am nevoie de cineva care poate să țină pasul cu mine, nu de o creatură bolnăvicioasă care arată de parcă se îndreaptă cu pași târșâiți spre mormânt. Deși bănuiesc c-ai putea fi bun drept țință.

Charlotte, știind ce știa despre James Carstairs — un lucru pe care nu i-l împărtășise și lui Will —, simți că i se întoarce stomacul pe dos. *Se îndreaptă cu pași târșâiți spre mormânt, o, Doamne Dumnezeule! Ce anume îi spusese tatăl ei? Că Jem era dependent de un medicament pentru a putea trăi, un soi de leac care îi putea prelungi viața, dar nu i-o putea salva. Of, Will!*

Dădu să se interpună între cei doi băieți, ca și când îl putea proteja pe Jem de răutățile lui Will, care de data asta erau mai veridice decât putea ști el — dar apoi se opri.

Jem nici măcar nu-și schimbase expresia.

— Dacă prin „se îndreaptă cu pași târșâiți spre mormânt” voiai să spui că mor, atunci da, să știi că sunt pe moarte, spuse el. Mai am vreo doi ani de trăit, trei dacă sunt norocos, cam asta mi s-a spus.

Nici măcar Will nu putu să-și ascundă șocul; se înroși până în vârful urechilor.

— Eu...

Însă Jem porni spre ținta vopsită pe perete; când ajunse acolo, smulse cuțitul din placa de lemn. Apoi se întoarse și se duse direct spre Will. Deși era mai delicat, aveau cam aceeași înălțime și, stând la doar o palmă depărtare, se uitară unul la altul și își susținură privirile.

— Dacă vrei, poți să mă folosești drept țință, spuse Jem pe un ton simplu, de parcă ar fi vorbit despre vremea de afară. Se pare că n-am de ce să mă tem, ținând cont că nu prea le ai cu aruncatul.

Se întoarse, ținti și lăsă cuțitul să zboare. Acesta pătrunse în mijlocul țintei, vibrând ușor.

— Sau, continuă Jem, întorcându-se spre Will, ai putea să mă lași pe mine să te învăț. Întrucât eu mă pricep foarte bine la asta.

Charlotte îi urmări cu atenție. Vreme de jumătate de an îl văzuse pe Will îndepărtându-i pe toți cei care încercaseră să se apropie de el — tutorii; tatăl ei; logodnicul ei, Henry; cei doi frați Lightwood — cu o combinație de ură și cruzime înțepătoare. Dacă n-ar fi fost faptul că ea era singura persoană care îl văzuse plângând, se gândea că și ea ar fi renunțat,

acum mult timp, să mai creadă că Will avea să fie vreodată bun cu cineva. Şi totuşi, iată-l aici, uitându-se la Jem Carstairs, un băiat care părea atât de fragil, încât aveai senzaţia că era plămădit din sticlă, în vreme ce expresia lui dură se transforma treptat în incertitudine.

— Tu nu eşti *cu adevărat* pe moarte, spuse el pe un ton extrem de ciudat, aşa-i?

Jem dădu din cap.

— Aşa mi s-a spus.

— Îmi pare rău, spuse Will.

— Nu, zise Jem pe un ton blând. Îşi dădu jos sacoul şi scoase un cuţit de la cingătoare. Nu fi ca toţi ceilalţi. Nu-mi spune că-ţi pare rău. Spune că vrei să te antrenezi cu mine.

Întinse cuţitul spre Will, cu plăselele înainte. Charlotte îşi ţinu respiraţia, temându-se să facă vreo mişcare. Simţea că urma să fie martora unui moment foarte important, cu toate că nu ştia ce anume avea să se întâmple.

Will întinse mâna şi luă cuţitul, fără să-şi dezlipească ochii de pe chipul lui Jem. Când luă arma, degetele lui le atinseră pe ale lui Jem. Era pentru prima oară, gândi Charlotte, când îl văzuse pe Will atingând pe cineva de bunăvoie.

— Am să mă antrenez cu tine, spuse el.

UN TĂRĂBOI INFERNAL

*Cine nunta luni o face
Sănătate își atrage,
Marți, avea-va bogăție,
Miercuri, tot ce-i bun, se știe,
Joi, discordie, vrăjmășie,
Vineri, pierderi peste o mie,
Sâmbătă, neazuri pe vecie.*
— Poezie populară

— DECEMBRIE E LUNA PERFECTĂ PENTRU MĂRITIȘ, SPUSE CROITOREASA, printre boldurile pe care le ținea cu dibăcie între buze, după ani și ani de practică. Știți cum se spune: „Când zăpada iute vine, mărită-te și te va ține.” Prinse un ultim bold în rochie și făcu un pas înapoi. Gata, spuse ea. Ce părere aveți? E făcută chiar după unul dintre modelele lui Worth¹.

Tessa se studie în oglinda de pe peretele camerei sale. Rochia era cusută dintr-o mătase aurie, așa cum presupunea obiceiul vânătorilor de umbre, care considerau că albul era culoare de doliu și refuzau să îl poarte la nuntă, în pofida faptului că însăși regina Victoria lansase acea modă. Corsajul strâmt era tivit cu dantelă belgiană, care, de asemenea, se regăsea și pe mâneci.

¹ Charles Frederick Worth (1825–1895), designer britanic, considerat părintele *haute couture*.

— E minunată! exclamă Charlotte, apoi își uni palmele și se aplecă înainte; ochii ei căprui străluceau de încântare. Tessa, culoarea asta te prinde atât de bine!

Tessa se întorcea dintr-o parte în alta în fața oglinzii. Auriul îi aducea în obraji acea culoare de care avea mare nevoie. Corsetul în formă de clepsidră îi modela și îi arcuia silueta, iar îngerul mecanic din jurul gâtului o liniștea cu ticăitul lui constant. Sub el atârna pandantivul cu jad pe care i-l dăruise Jem. Își lungise lanțul, astfel încât să le poată purta pe amândouă în același timp, neputând să se despartă de vreunul.

— Nu crezi, totuși, că dantela e un ornament ușor exagerat?

— Deloc!

Charlotte se lăsă pe spate și, fără să-și dea seama, puse o mână protectoare pe pânțele. Ea fusese dintotdeauna prea subțire — slabă, ca să spunem adevărul — pentru a avea nevoie de un corset, iar acum, când urma să aibă un copil, începuse să poarte rochii simple și largi, în care arăta ca o păsăruică.

— Tessa, e pentru nunta ta. Dacă există o ocazie când poți purta ornamente în exces, asta e. Imaginează-ți doar!

Tessa își petrecuse multe nopți făcând exact același lucru. Încă nu era sigură de locul în care ea și Jem aveau să se căsătorească, ținând cont că cei din Consiliu încă mai discutau situația lor. Dar când își imagina nunta, era mereu într-o biserică, mergând spre altar, poate la brațul lui Henry, fără să arunce priviri în stânga și în dreapta, ci doar înainte, la ale-sul inimii ei, așa cum trebuia să facă o mireasă. Jem avea să poarte un echipament — nu cel în care se lupta, ci unul ca o uniformă militară, făcut la comandă pentru această ocazie: negru, cu manșete aurii și rune aurii în relief pe guler și rever.

Avea să pară foarte tânăr. De fapt, *amândoi* erau foarte tineri. Tessa știa că era neobișnuit să te căsătorești la șaptesprezece și la optsprezece ani, însă se aflau într-o cursă contracronometru.

De vină era ceasul vieții lui Jem, care părea dornic să se oprească.

Își duse o mână la gât și simți vibrația familiară a îngerului mecanic, iar aripile lui îi zgâriară palma. Croitoreasa se uita la ea nerăbdătoare. Era mundană, nu nefilimă, însă avea darul Vederii, la fel ca toți ceilalți care îi slujeau pe vânătorii de umbre.

— Domnișoară, vrei să vă scot dantela?

Înainte ca Tessa să poată răspunde, la ușă se auzi un ciocănit, urmat de o voce cunoscută.

— Sunt eu, Jem. Tessa, ești acolo?

Charlotte se îndreaptă de spate.

— Oh! Nu se poate să te vadă îmbrăcată în rochie de mireasă!

Tessa o privi perplexă.

— De ce, Dumnezeu, nu poate să mă vadă?

— E un obicei de-al vânătorilor de umbre — aduce ghinion! exclamă Charlotte, ridicându-se în picioare. Repede! Ascunde-te după șifonier!

— După șifonier? Dar...

Tessa icni când Charlotte o apucă de talie și o împinse în spatele șifonierului, așa cum ar fi procedat un polițist cu un infractor care opunea rezistență. Eliberată, Tessa își scutură rochia și se strâmbă la Charlotte, apoi amândouă pândiră pe după șifonier, în timp ce croitoreasa, după ce le aruncă o privire uluită, deschise ușa.

În cadrul ușii se ivi părul argintiu al lui Jem. Arăta puțin în neorânduială, cu haina strâmbă. Încurcat, se uită nedumerit prin cameră înainte ca privirea să-i cadă asupra lui Charlotte și Tessei, pe jumătate ascunse de șifonier.

— Slavă Domnului! exclamă el. Habar n-aveam unde ați dispărut. Gabriel Lightwood e jos și face un război infernal.

— Will, scrie-le! îl imploră Cecily Herondale. Te rog! Măcar o scrisoare.

Will își dădu pe spate părul negru, îmbibat de sudoare, și îi aruncă o căutătură urâtă surorii lui.

— Ține-ți picioarele în poziția corectă, se mărgini el să-i spună. Îi arată cu vârful pumnalului: Aici și aici.

Cecily oftă și își mută picioarele. Știuse că nu stătea în poziția corectă; o făcuse intenționat, pentru a-l săcăi pe Will. Era ușor să-și enerveze fratele. Măcar atâta își amintea despre el de când avea doisprezece ani. Chiar și să-l provoace să facă ceva, cum ar fi să se cațere pe acoperișul ascuțit și abrupt al conacului lor, avea ca rezultat același lucru: o flacăra

albastră de furie în ochii săi, maxilarul încheștat și, uneori, în final, Will cu un braț sau un picior fracturat.

Desigur, acest frate, aproape adultul Will, nu era fratele pe care și-l amintea din copilărie. Devenise mai exploziv și mai retras. Moștenise toată frumusețea mamei lor și întreaga încăpățănare a tatălui — și, se temea ea, predilecția acestuia pentru vicii, cu toate că ghicise asta numai din schimbul de șoapte ale ocupanților Institutului.

— Ridică-ți pumnalul! îi ceru Will.

Vocea lui era la fel de rece și de profesională ca cea a guvernantei ei.

Cecily îl ridică. Îi trebuise ceva timp să se obișnuiască cu senzația pe care i-o dădea echipamentul pe piele: tunică largă și pantalonii, centura de pe talie. Acum se mișca îmbrăcată în echipament la fel cum se mișcase întotdeauna în cea mai comodă cămașă de noapte.

— Nu înțeleg de ce nu iei în considerare să le scrii o scrisoare. O singură scrisoare.

— Nu înțeleg de ce nu iei în considerare să te duci acasă, îi zise Will. Dacă ai fi de acord să te întorci în Yorkshire de bunăvoie, ai putea înceta să-ți mai faci griji pentru părinții noștri și eu aș putea aranja să... .

Cecily îl întrerupse, căci auzise discursul de o mie de ori.

— Ce-ai zice de un rămășag?

Cecily era, în egală măsură, încântată și ușor dezamăgită să vadă scânteia din ochii lui Will, exact la fel cum scânteiau și ochii tatălui lor atunci când se sugera o prinsoare între domni. Bărbații erau atât de previzibili.

— Ce fel de rămășag?

Will făcu un pas în față. Și el era îmbrăcat în echipament; Cecily îi vedea Pечеțile de pe încheieturile mâinilor, runa *mnemosyne* de pe gât. Îi trebuise ceva timp pentru a vedea Pечеțile altfel decât un lucru care desfigurează, însă acum era obișnuită cu ele — după cum se obișnuise cu echipamentul, cu marile săli din Institut care reverberau și cu locatarii ciudați de aici.

Ea arată spre peretele din fața lor. O țință veche fusese pictată pe perețele negru: cercul din centrul țintei într-un cerc mai mare.

— Dacă nimeresc în centru de trei ori, trebuie să le scrii o scrisoare tatei și mamei și să le spui ce faci. Trebuie să le spui de blestem și de ce ai plecat.

Chipul lui Will se închise asemenea unei uși, în felul în care se întâmpla mereu atunci când ea îi solicita acest lucru.

— Cecy, n-ai să nimerești de trei ori fără să ratezi.

— Ei bine, atunci n-ar trebui să te îngrijoreze rămășagul, William.

Ea folosi dinadins numele lui întreg. Știa că, venind de la ea, îl deranja, deși atunci când cel mai bun prieten al său — ba nu, *parabatai*-ul său; ea aflase încă de când venise la Institut că acestea erau lucruri diferite —, Jem, o făcea, Will părea să o ia drept un termen de afecțiune. Posibil fiindcă el încă mai avea amintiri cu ea bebeluș, ținându-se după el pe piciorușele rotofeie, strigându-l *Will, Will*, într-o galeză șoptită. Ea nu-l strigase niciodată „William”, de fiecare dată numai „Will” sau pe numele lui galez, *Gwilym*.

El miși ochii, ochii lui de un albastru întunecat, de aceeași culoare ca ai ei. Când mama lor spusese cu afecțiune că, atunci când va fi mare, Will avea să fie un frânge-inimi, Cecily o privise cu suspiciune. Pe atunci Will era numai brațe și picioare, slăbănog și dezordonat și mereu murdar. Îl vedea acum, cu toate că îl văzuse atunci când intrase prima dată în sufrageria Institutului și el se ridicase uluit, iar ea gândise: *Ăsta nu se poate să fie Will*.

El își întorsese ochii spre ea, ochii mamei lor, iar ea văzuse mânia din ei. Nu fusese câtuși de puțin încântat să o vadă. Și unde în amintirile ei existase un băiat slăbănog cu o claie de păr negru ca a unui țigan și cu frunze în veșminte, acum, în locul său, era acest *bărbat* înalt și înspăimântător. Cuvintele pe care voise să le rostească i se dizolvaseră pe limbă și îi răspunsese cu aceeași monedă, o căutătură urâtă pentru o căutătură urâtă. Și așa fusese de atunci, Will suportându-i cu greu prezența, de parcă ea ar fi fost o pietricică în pantoful lui, o pacoste constantă, dar minoră.

Cecily trase adânc aer în piept, își ridică bărbia și se pregăti să arunce primul cuțit. Will nu știa, nu avea să știe niciodată despre orele petrecute de ea în această încăpere, învățând să echilibreze greutatea cuțitului în mână, descoperind că o bună aruncare a cuțitului începea din spatele trupului. Ea ținu ambele mâini în jos și își duse apoi brațul drept la spate, în dreptul capului, înainte de a-l aduce, împreună cu greutatea trupului, în față. Vârful cuțitului era pe direcția țintei. Îl eliberă și își trase brusc brațul, inspirând cu un icnet.

Cuțitul pătrunse fix în centrul țintei.

— Una, spuse Cecily, zâmbindu-i cu superioritate lui Will.

El o privi cu chipul împietrit, smulse cuțitul din perete și i-l înmână din nou.

Cecily îl aruncă. În cea de-a doua aruncare, la fel ca în prima, cuțitul zbură direct spre țintă și se înfipse acolo, vibrând asemenea unui deget batjocoritor.

— Două, spuse Cecily pe un ton sumbru.

Will își încleștă maxilarul în timp ce trase cuțitul și i-l aduse. Ea îl luă cu un zâmbet. Încrederea îi curgea prin vene asemenea unui sânge nou. Știa că putea să facă asta. Întotdeauna fusese capabilă să se cațere la fel de sus ca și Will, să alerge la fel de repede, să-și țină la fel de mult respirația...

Azvârli cuțitul. Acesta nimeri ținta, iar ea sări în sus, bătând din palme, uitând de maniere, pe moment, în încântarea dată de victorie. Părul i se desprinse din agrafe și îi acoperi fața; și-l dădu pe spate și îi zâmbi lui Will.

— O să *scrii* scrisoarea! Ai fost de acord cu rămașagul!

Spre surprinderea ei, și el îi zâmbi.

— Oh, o voi scrie, îi spuse. O voi scrie și apoi o voi arunca în foc. La izbucnirea ei de indignare, el ridică o mână.

— Am spus că o voi scrie. N-am spus niciodată că o voi *trimite*. Cecily icni.

— Cum *îndrăznești* să mă păcălești în halul ăsta?

— Ți-am spus că nu ești croită din stofă de vânător de umbre, altminteri n-ai putea fi atât de ușor păcălită. Nu intenționez să scriu nicio scrisoare, Cecy. Este împotriva Legii, și cu asta basta.

— Ca și cum *ție* ți-ar păsa de Lege!

Cecily bătu din picior și imediat fu mai iritată ca oricând; le detesta pe fetele care băteau din picior.

Will miji ochii.

— Iar *ție* nu-ți place să fii vânător de umbre. Ce spui de asta? Voi scrie o scrisoare și ți-o voi da, dacă îmi promiți că o livrezi personal acasă — și nu te mai întorci.

Cecily tresări. Avea multe amintiri despre confruntări țipate cu Will, despre păpușile din porțelan pe care le avusese și pe care el le spărsese

aruncându-le pe geamul din pod, însă acolo, în amintirile ei, era și bunătate — fratele care îi pansase un genunchi tăiat sau care îi legase la loc panglicile din păr atunci când acestea se dezlegau. Bunătatea aceea lipsea din persoana care stătea acum în fața ei. Mama plânsese în primii doi ani după ce Will plecase; spusese, ținând-o pe Cecily la pieptul ei, că vânătorii de umbre aveau „să înlăture toată iubirea din el”. Un neam rece, îi spusese ea lui Cecily, un neam care îi interzisese să se căsătorească cu soțul ei. Ce putea el să vrea de la ei, Will al ei, micuțul ei?

— *Nu* mă voi duce, zise Cecily, pironindu-și fratele cu privirea. Și dacă tu insiști că trebuie, eu voi... voi...

Ușa podului se deschise și în cadrul ei apărură Jem.

— Ah, făcu el, vă amenințați reciproc, înțeleg. Asta s-a petrecut toată după-amiaza sau de-abia ați început?

— El a început, spuse Cecily, arătând spre Will cu o mișcare a bărbiei, cu toate că știa că n-avea rost.

Jem, *parabatai*-ul lui Will, o trata cu blândețea dulce și distantă rezervată surorilor mai mici ale unui prieten, însă avea să-i țină întotdeauna partea lui Will. Blând, dar cu fermitate, îl pune pe Will mai presus de orice altceva pe lume.

Ei bine, aproape orice. Când Cecily venise prima dată la Institut, cel mai tare fusese impresionată de Jem — avea o frumusețe nepământească, neobișnuită, cu părul și ochii lui argintii și cu trăsăturile acelea delicate. Arăta ca un prinț din cărțile de povești, și poate că ea s-ar fi gândit să se atașeze de el, dacă n-ar fi fost cum nu se putea mai limpede că el era cu totul îndrăgostit de Tessa Gray. O urmărea cu privirea oriunde se ducea, iar vocea i se schimba atunci când îi vorbea. Cecily o auzise cândva pe mama ei spunând amuzată că unul dintre băieții din vecini se uita la o fată de parcă ea ar fi fost „unica stea de pe cer” și acela era felul în care se uita Jem la Tessa.

Cecily nu era ofensată: Tessa era plăcută și amabilă cu ea, chiar dacă puțin timidă, și mereu cu nasul într-o carte, la fel ca Will. Dacă acela era genul de fată pe care îl voia Jem, ea nu s-ar fi potrivit niciodată cu el — și cu cât rămânea mai mult la Institut, cu atât mai bine își dădea seama cât de ciudată ar fi devenit relația ei cu Will. El era extrem de protector

cu Jem și ar fi supravegheat-o în mod constant, ca nu cumva să-l supere sau să-l rănească în vreun fel. Nu — ei îi era mult mai bine dacă nu se implica.

— Tocmai mă gândeam să o facem pachet pe Cecily și s-o dăm hrană rațelor din Hyde Park, zise Will, dându-și părul ud de pe față și făcându-i lui Jem favoarea de a-i oferi un zâmbet rar. Mi-ar prinde bine ajutorul tău.

— Din păcate, va trebui să-ți amâni puțin planurile de suroricid. Gabriel Lightwood e jos și am două vorbe pentru tine. Două dintre vorbele tale *preferate*, cel puțin atunci când le pui laolaltă.

— Nătâng sadea? întrebă Will. Neobrăzat mizerabil?

Jem rânji.

— *Variola demonului*, preciză el.

Sophie echilibra tava de argint într-o mână cu ușurința dată de exercițiul îndelungat, în timp ce cu mâna cealaltă bătu la ușa lui Gideon Lightwood.

Auzi sunetul unui mers târșăit, grăbit, și ușa se deschise în lături. Gideon stătea în fața ei, în pantaloni, bretele și o cămașă albă, cu mânecile suflecate până la coate. Era ud pe mâini, ca și cum și-ar fi trecut degetele prin părul care era și el ud. Inima ei făcu un mic salt în piept înainte de a se liniști. Se forță să se încrunte la el.

— Domnule Lightwood, îi spuse, v-am adus brișele pentru care ați sunat, iar Bridget v-a pregătit și o farfurie cu sandvișuri.

Gideon se dădu înapoi un pas pentru a-i permite să intre în cameră. Era la fel ca celelalte camere din Institut: mobilier întunecat și greu, un pat imens cu baldachin, un șemineu mare și ferestre înalte, care, în acest caz, dădeau spre curtea de dedesubt. Sophie simțea privirea lui ațintită asupra ei în timp ce traversa camera pentru a pune tava pe masa din fața focului. Se îndreptă de spate și se întoarse spre el, cu mâinile împreunate pe șorț.

— Sophie..., începu el.

— Domnule Lightwood, îl întrerupse ea. Mai doriți ceva?

El o privi pe jumătate revoltat, pe jumătate trist.

— Mi-aș dori să-mi spui Gideon.

— V-am mai zis, nu vă pot spune pe numele de botez.

— Sunt vânător de umbre, nu am un nume de botez. Sophie, te rog. Făcu un pas spre ea și continuă: Înainte să mă mut la Institut, am crezut că eram pe cale să devenim prieteni. Și totuși, din ziua în care am sosit, ai fost foarte rece cu mine.

Involuntar, Sophie își duse mâinile la față. Își aminti de conașul Teddy, fiul fostului ei angajator, și de modul îngrozitor în care o înghesuia prin cotloanele întunecate și o lipea de perete, de mâinile care se strecurau pe sub corsetul ei, de felul în care îi spunea la ureche că era mai bine să fie mai prietenoasă cu el. Gândul o umplea de greață, chiar și acum.

— Sophie.

În colțul ochilor plini de îngrijorare apărură cute.

— Ce este? Dacă ți-am greșit cu ceva, dacă te-am desconsiderat, te rog să-mi spui ce pot să fac pentru a îndrepta. . .

— Nu mi-ați greșit cu nimic și nici nu m-ați desconsiderat. Sunteți un gentilom, iar eu sunt o servitoare; orice altceva ar fi o purtare necuviincioasă. Vă rog, nu mă faceți să mă simt nelalocul meu, domnule Lightwood.

Gideon, care ridicase pe jumătate mâna, o lăsă să cadă pe lângă corp. Arăta atât de copleșit de durere, încât lui Sophie i se înmuie inima. *Eu am totul de pierdut, iar el n-are nimic de pierdut*, își reaminti ea. Era ceea ce-și spusese în sinea ei, târziu în noapte, culcată în patul ei îngust, cu amintirea unei perechi de ochi de culoarea furtunii bântuindu-i gândurile.

— Am crezut că suntem prieteni, zise el.

— Nu pot fi prietena dumneavoastră.

El făcu un pas înainte.

— Și dacă te-aș ruga să. . .

— Gideon! Era Henry, în fața ușii deschise, cu răsuflarea tăiată, îmbrăcat cu una din îngrozitoarele lui jileci în dungi verzi și portocalii. Fratele tău e aici. Jos. . .

Gideon făcu ochii mari.

— Gabriel e aici?

— Da. Strigă ceva despre tatăl vostru, însă jură că n-o să ne spună nimic dacă nu ești și tu de față. Vino!

Gideon șovăi, privind când la Henry, când la Sophie, care încerca să pară invizibilă.

— Eu...

— *Acum*, Gideon. Henry arareori vorbea tăios, iar când o făcea, efectul era neașteptat. E plin de sânge, adăugă el.

Gideon păli și întinse mâna după sabia care atârna într-un cuier de lângă ușă.

— Imediat!

Gabriel Lightwood se sprijinea de peretele de lângă ușa de intrare în Institut, fără haină, cu cămașa și pantalonii îmbibați în stacojiu. Afară, prin ușa deschisă, Tessa văzu trăsura familiei Lightwood trasă la baza scărilor, cu blazonul cu flăcări pe portieră. Probabil că Gabriel o mânase singur.

— Gabriel, zise Charlotte liniștitor, de parcă încerca să calmeze un cal sălbatic. Gabriel, spune-ne ce s-a întâmplat, te rog!

Gabriel — înalt și zvelt, cu părul lui șaten năclăit de sânge — își frecă fața, cu ochii tulburi. Și mâinile îi erau pline de sânge.

— Unde e fratele meu? Trebuie să vorbesc cu fratele meu!

— Vine acum. L-am trimis pe Henry să-l aducă, iar pe Cyril să pregătească trăsura Institutului. Gabriel, ești rănit? Ai nevoie de *iratee*?

Charlotte avea o voce foarte maternă, ca și cum băiatul nu ar fi sfi-dat-o niciodată cu privirea din spatele jilțului lui Benedict Lightwood, de parcă nu ar fi conspirat niciodată cu tatăl lui ca să-i ia Institutul.

— Ai mult sânge pe tine, zise Tessa, pornind spre el. Gabriel, nu e numai al tău, nu?

Gabriel o privi. Era pentru prima dată, gândi Tessa, că îl vedea atât de răvășit. În ochii lui nu era decât teamă uluită, teamă și... confuzie.

— Nu... E *al lor*...

— Al lor? Al *cui*?

Era Gideon, coborând în grabă treptele, cu sabia în mâna dreaptă. Cu el veneau și Henry, și Jem, iar în spatele lor, Will și Cecily. Jem se opri pe trepte, tresărind, iar Tessa își dădu seama că o zărise în rochia de mireasă. El făcu ochii mari, însă ceilalți se precipitau deja, așa că fu dus în jos, pe trepte, ca o frunză purtată de vânt.

— Tata e rănit? continuă Gideon, oprindu-se în fața fratelui său. Tu ești rănit?

Ridică o mână și îi prinse bărbia fratelui în căușul palmei, întorcându-l cu fața către el. Deși Gabriel era mai înalt, se vedea clar în privirea lui că era mai mic ca vârstă — ușurare că fratele lui era acolo și un licăr de resentiment față de tonul lui categoric.

— Tata. . ., începu Gabriel. Tata e un vierme.

Will râse scurt. Era îmbrăcat în echipament, de parcă tocmai ieșise din sala de antrenament, iar părul îi atârna în bucle umede pe tâmpile. Nu se uita la Tessa, însă ea se obișnuise cu asta. Will rareori se uita la ea, doar atunci când era nevoit s-o facă.

— E bine să vedem c-ai îmbrățișat felul nostru de-a vedea lucrurile, dar e o modalitate foarte neobișnuită de a o anunța, remarcă el.

Înainte de a se întoarce spre fratele său, Gideon îi aruncă lui Will o privire urâtă.

— Ce vrei să spui, Gabriel? Ce-a făcut tata?

Gabriel scutură din cap.

— E un vierme, repetă el, cu glas egal.

— Știu. A acoperit de ocară numele Lightwood și ne-a mințit pe amândoi. Ne-a făcut mama de răs și a distrus-o. Însă noi nu trebuie să fim ca el.

Gabriel se trase din strânsoarea fratelui său, cu dinții scânteindu-i din pricina încruntăturii furioase.

— Tu nu m-ascuți! exclamă el. E un vierme. *Un vierme*. O dihanie ca un afurisit de șarpe uriaș. De când Mortmain a încetat să-i mai trimită leacul, starea i s-a tot înrăutățit. S-a schimbat. Rănile alea de pe brațe au început să se extindă. Pe mâini, pe gât, pe *fața* lui. . .

Ochii verzi ai lui Gabriel îi căutau pe ai lui Will.

— A fost variola, nu-i așa? Tu știi totul despre ea, nu-i așa? Nu ești un soi de specialist?

— Ei bine, nu e nevoie să te porți de parcă eu aș fi inventat-o, îi răspunse Will. Numai fiindcă eu am crezut că e adevărată. Există relatări despre asta — vechi povești în bibliotecă. . .

— Variola demonului? întrebă Cecily cu o expresie nedumerită. Will, despre ce vorbește el?

Will deschise gura, înroșindu-se ușor la față. Tessa își ascunse un zâmbet. Trecuseră săptămâni de când Cecily venise la Institut și prezența ei încă îl deranja și supăra pe Will. Nu părea să știe cum să se poarte în preajma surorii lui mai mici, care nu mai era copila pe care și-o amintea și a cărei prezență, insista el, nu era bine-venită. Și totuși, Tessa îl văzuse urmărind-o pe Cecily din priviri, cu aceeași iubire protectoare pe care uneori o îndrepta asupra lui Jem. Cu certitudine, existența variolei demonului și felul în care o căpăta cineva era ultimul lucru pe care ar fi vrut să i-l explice lui Cecily.

— Nimic din ceea ce ar trebui tu să știi, murmură el.

Gabriel se uită la Cecily și rămase cu gura căscată. Tessa îl văzu cum o studia din cap până-n picioare. Probabil că ambii părinți ai lui Will erau foarte frumoși, gândi Tessa, căci Cecily era la fel de drăguță ca Will, cu același păr negru strălucitor și cu aceeași ochi uimitor de albaștri. Cecily îi întoarse cu îndrăzneală căutătura, având o expresie curioasă; probabil că ea se întreba cine era băiatul care părea să-și antipatizeze atât de tare fratele.

— Tata a murit? vru Gideon să știe, cu un glas gătit. L-a omorât variola demonului?

— Nu l-a omorât, răspunse Gabriel. L-a schimbat. Acum câteva săptămâni ne-am mutat la Chiswick. Nu a spus de ce. Apoi, în urmă cu câteva zile, s-a încuiat în biroul său. N-a vrut să iasă, nici măcar să mănânce. Azi-dimineață, m-am dus în biroul lui să încerc să-l smulg din moleșeală. Ușa fusese scoasă din țâțâni. Era o... *dără* de ceva alune-cos care se întindea pe coridor. Am urmat-o până jos și apoi în grădină. Gabriel se uită în jur, spre intrarea acum tăcută, și adăugă: A devenit vierme. Asta tot încerc să vă spun.

— Nu cred c-ar fi cu puțință, zise Henry în tăcerea lăsată, să... *ăăă*... fie călcat?

Gabriel îl privi dezgustat.

— Am căutat prin grădină. I-am găsit pe unii dintre servitori. Și când spun că „i-am găsit” pe unii dintre ei, asta înseamnă exact ceea ce spun. Au fost făcuți... bucați. Gabriel înghiți și își privi hainele pline de sânge: Am auzit un sunet — un urlat ascuțit. M-am întors și l-am văzut

venind spre mine. Un vierme uriaș, orb, ca un dragon ieșit dintr-o legendă. Avea gura larg deschisă, și în ea se vedea șirul de dinți ascuțiți ca niște pumnale. M-am răsucit pe călcâie și am luat-o la goană spre grajduri. A șerpuit după mine, dar am sărit în trăsură și am ieșit pe poartă. Creatura... tata... nu m-a urmat. Cred că se teme să nu fie văzut de vecini.

— Ah! făcu Henry. Așadar, prea mare pentru a fi călcat.

— N-ar fi trebuit să fug, spuse Gabriel, uitându-se la fratele său. Ar fi trebuit să stau și să lupt cu creatura. Poate că s-ar fi putut discuta rațional. Poate că tata e undeva înăuntrul creaturii.

— Și poate că te-ar fi rupt în două, spuse Will. Ceea ce descrii tu, transformarea în demon, e ultimul stadiu al variolei.

— Will! Charlotte ridică mâinile în sus. De ce n-ai spus așa?

— Știți, cărțile despre variola demonului sunt în bibliotecă, spuse Will pe un ton rănit. N-am împiedicat pe nimeni să le citească.

— Da, dar dacă Benedict urma să se transforme într-un *șarpe* enorm, cred că ai fi putut măcar să menționezi asta, zise Charlotte. Ca o chestiune de interes general.

— Mai întâi, continuă Will, nu știam că avea să se transforme într-un vierme uriaș. Stadiul final al variolei demonului este transformarea într-un demon. Ar putea fi de orice fel. În al doilea rând, procesul de transformare durează mai multe săptămâni. Aș fi zis că până și un idiot cu acte în regulă, așa cum e Gabriel, ar fi putut să-și dea seama de asta și să anunțe pe cineva.

— Pe cine să anunțe? întrebă Jem.

Venise mai aproape de Tessa în timp ce conversația continuase. Așa cum stăteau unul lângă celălalt, își atinseră ușor mâinile.

— Conclavul. Poștașul. Pe noi. Pe *oricine*, zise Will, fulgerându-l cu o privire iritată pe Gabriel, care începuse să-și recapete culoarea și arăta furios.

— Nu sunt un idiot cu acte în regulă...

— Lipsa actelor nu prea demonstrează inteligența, murmură Will.

— Și după cum am spus, tata s-a încuiat în biroul lui în ultima săptămână...

— Iar tu n-ai considerat că asta necesita o atenție specială, zise Will.

— Tu nu-l cunoști pe tata, spuse Gideon pe acel ton egal al vocii pe care îl folosea uneori când discuțiile despre familia sa erau imposibil de evitat.

Se întoarce cu spatele la fratele său și își puse mâinile pe umerii lui Gabriel, vorbind liniștit, pe tonuri măsurate pe care niciunul dintre ei nu le putea auzi.

Jem, alături de Tessa, își petrecu degetul mic pe după al ei. Era un gest obișnuit de afecțiune, unul cu care Tessa se obișnuise în ultimele luni, suficient cât, uneori, când stăteau unul lângă altul, ea să-și întindă mâna fără să se gândească.

— Asta e rochia ta de mireasă? o întrebă în șoaptă.

Tessa fu salvată de a mai răspunde de apariția lui Bridget, care avea în mână un echipament. Gideon se întoarce brusc spre ceilalți și spuse:

— Chiswick. Trebuie să mergem. Gabriel și cu mine, dacă altcineva nu vrea.

— Să mergeți singuri? întrebă Tessa, destul de speriată cât să vorbească fără să-i fi venit rândul. Dar de ce să nu apelați și la alții pentru a merge cu voi...

— Conclavul, spuse Will, cu ochii săi albaștri pătrunzători. Nu vrea să știe Conclavul despre tatăl lui.

— Tu ai vrea? întrebă Gabriel cu ardoare. Dacă ar fi vorba de familia *ta*? Schiță un zâmbet disprețuitor. Nu contează. Nu e ca și cum ai ști ce înseamnă să fii loial...

— Gabriel!

Vocea lui Gideon era dojenitoare.

— Nu-i vorbi lui Will în felul ăsta.

Gabriel păru surprins, iar Tessa cu greu ar fi putut să-l învinuiască. Gideon știa de blestemul lui Will, de credința care îi cauzase ostilitatea și purtarea nepoliticoasă, așa cum știau toți cei de la Institut, însă povestea o știau doar ei doi și nimănui din afară nu i se spusese despre asta.

— Vom veni cu tine. Sigur că vom veni cu tine, spuse Jem, dând drumul mâinii Tessei și pășind în față. Gideon ne-a făcut un serviciu. Noi n-am uitat, nu-i așa, Charlotte?

— Firește că nu, răspunse Charlotte, întorcându-se. Bridget, echipamentul...

— Eu sunt deja echipat, zise Will, în timp ce Henry se dezbrăca repede de jiletcă, schimbând-o cu o jachetă de echipament și cu o centură pentru arme; Jem făcu la fel și, deodată, intrarea se afla în plină mișcare — Charlotte vorbindu-i în șoaptă lui Henry, cu mâna pusă peste abdomen.

Tessa își întoarse privirea de la acel moment de intimitate și văzu un cap brunet aplecat alături de unul blond. Jem era alături de Will, cu stela scoasă, trasând o rună pe gâtul lui Will. Cecily se uită la fratele ei și se încruntă.

— Și eu sunt îmbrăcată deja în echipament, anunță ea.

Will ridică brusc capul, făcându-l pe Jem să mârâie iritat.

— Cecily, în niciun caz!

— Nu ai niciun drept să-mi spui dacă pot merge sau nu! se răsti ea și ochii îi scăpărară. Merg și eu!

Will se uită în direcția lui Henry, care ridică din umeri a scuză.

— Are dreptul. Se antrenează de aproape două luni...

— E o fetiță!

— Și tu făceai aceleași lucruri la cincisprezece ani, îi zise Jem pe un ton calm, iar Will se răsucii brusc spre el.

Preț de o clipă, toată lumea păru să-și țină răsuflarea, chiar și Gabriel. Jem îi susținu privirea lui Will cu fermitate, iar Tessa avu impresia, nu pentru prima dată, că între ei avea loc un schimb de cuvinte nerostite.

Will oftă și își miji ochii.

— Tessa va fi următoarea care va dori să vină.

— Sigur că vin, spuse Tessa. Se prea poate să nu fiu vânător de umbre, dar și eu m-am antrenat. Jem nu se duce fără mine.

— Dar ești îmbrăcată în *rochia de mireasă*! protestă Will.

— Ei bine, acum că ați văzut-o deja cu toții, nu mai pot să o port când mă căsătoresc, zise Tessa. După cum știți, asta aduce ghinion.

Will mormăi ceva în galeză — neinteligibil, dar clar pe tonul unui om înfrânt. În cealaltă parte a încăperii, Jem îi aruncă Tessei un zâmbet slab, îngrijorat. Ușa Institutului se deschise, lăsând strălucirea soarelui de toamnă să pătrundă înăuntru. Cyril se opri pe prag, încercând să-și recapete răsuflarea.

— A doua trăsură e deja gata, anunță el. Așadar, cine vine?

Către: Consulul Josiah Wayland

De la: Consiliu

Stimate domn,

După cum sunteți, fără îndoială, conștient, după zece ani de activitate, mandatul dumneavoastră de Consul se apropie de sfârșit. A sosit momentul să numiți un succesor.

În ceea ce ne privește, ne gândim foarte serios la numirea lui Charlotte Branwell, născută Fairchild. În calitate de conducătoare a Institutului din Londra, a desfășurat o activitate deosebită și credem că veți fi de acord cu acest lucru, căci a fost numită de către dumneavoastră după moartea tatălui ei.

Întrucât apreciem în cel mai înalt grad opinia și considerația dumneavoastră, v-am fi recunoscători să ne comunicați orice gânduri ați avea cu privire la această chestiune.

Al dumneavoastră, cu multă stimă,

Victor Whitelaw, Incbizitor, în numele Consiliului